

med Hensyn til sin Ret til at indrømme Passage, og at den har opfyldt sine Forpligtelser ifølge Art. 16 ved at foretage de nødvendige Skridt, f. Eks. overfor Folkerepræsentationen, til at søge den fornødne Hjemmel til en saadan Passage.

I alle Tilfælde, hvor Forbundets Tvangsmidler skal bringes til Anvendelse, foreligger i Forbundspagten den væsentlige Mangel, at der ikke er truffet nogen Bestemmelse om, hvem der skal afgøre, om det relevante Retsbrud foreligger eller ej, hvilket efter Omstændighederne kan være særdeles tvivlsomt. Der kan saaledes være Meningsforskel om, hvilken af Parterne egentlig har faaet Medhold ved Voldgiftsdommen, hvad Raadets enstemmige Henstilling nøjagtig gaar ud paa, om en Stat kan siges at have efterkommet Kendelsen eller Henstillingen paa fyldestgørende Maade o. s. v. Saaledes som Art. 16 er formuleret, maa saadanne Spørgsmaal i al Fald til at begynde med afgøres af hver enkelt Stat paa eget Initiativ og paa eget Ansvar. Ogsaa denne Omstændighed gør Deltagelsen i den mellemfolkelige Tvangsanvendelse betænelig for de mindre Stater, der af rent faktiske Hensyn vel i Reglen vil være tvungne til at afvente, hvorledes de andre Stater opfatter Situationen.

11. Rustningernes Begrænsning.

Forbundspagten indeholder ikke nogen endelig Løsning af Problemet om Rustningernes Begrænsning, som uden Resultat allerede blev behandlet paa Haagerkonferencerne i 1899 og 1907. Dog indeholder den det principielle Fremskridt, at Forbundets Medlemmer i Artikel 8 udtrykkelig anerkender, at Fredens Opretholdelse kræver en Indskrænkning i de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Der er imidlertid i Forbundspagten ikke foreskrevet Bestemmelser til Gennemtvivngelse af denne Indskrænkning. Raadet skal

kun fremsætte Forslag til de forskellige Regeringers Overvejelse og Afgørelse og skal derved tage Hensyn til hver Stats geografiske Beliggenhed og særlige Forhold.

Gennemførelsen af den principielt anerkendte Grundsætning kræver følgelig i hvert enkelt Tilfælde den paagældende Stats Samtykke. Paa den anden Side er dette Samtykke bindende i Fremtiden, idet de derigennem fastsatte Grænser for Rustningerne ikke senere kan overskrides uden Raadets Samtykke. Raadet skal under Hensyntagen til hver Stats geografiske Beliggenhed og særlige Forhold fremsætte Forslag til en saadan Indskrænkning til de forskellige Regeringers Overvejelse og Afgørelse. Men der er ikke tillagt Raadet nogen Myndighed til at fastsætte et Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænktes.

Som det fremgaar af det i Bilag 5 givne franske Ændringsforslag til Artikel 8, havde man fra fransk Side paatænkt at oprette et Udvalg, som kunde udøve en vis Kontrol med Hensyn til Rustningernes Begrænsning i de forskellige Lande. Dette Forslag blev imidlertid ikke antaget, ligesaa lidt som et dansk Forslag om at henskyde Fastsættelsen af Planen for Rustningernes Begrænsning til Delegeretfor-samlingen trængte igennem. En Slags Kontrol, omend kun af meget indirekte Art, foreligger dog deri, at de af Raadet fremsatte Forslag ifølge Artikel 8, 3. Stk., skal gøres til Genstand for fornyet Overvejelse og eventuel Revision i det mindste hvert tiende Aar. Artiklens 6. Stk. forpligter derhos Forbundsmedlemmerne til at give hinanden de mest aabne og fuldstændige Oplysninger angaaende Maalestokken for deres Rustninger, deres Militærprogrammer m. m. Ifølge Artikel 9 skal der endvidere nedsættes et staaende Udvalg til overfor Raadet at udtale sig om Udførelsen af Forskrifterne desangaaende i Artiklerne 1 og 8 og om land- og sømilitære Spørgsmaal i Almindelighed. Men det afgørende er dog, at der i Forbundspagten